

Ég veled, Imre!

Hosszan tartó, súlyos betegségben 62 éves korában elhunyt Gedővári Imre olimpiai, világ- és Európa-bajnok kardvívó.

A régi iskolához tartozott – ennél nem kell több Gedővári Imréről szólva.

Azaz, nem kellene, ha a modern időkben lenne hajlam, hogy néha-néha elismerő pillantást vessen a múltra.

Mondjuk vívásban, kardban.

Ha megtörténne, tátva maradna a szájuk a mai sztároknak. Mert ismételtgethetik nagyobb sportági ünnepeken, hogy Gedővári Imre például nyert olimpiát, világ- és Európa- és magyar bajnokságo(ka)t, négyszer

volt a világcupa legjobbjá, ám hogy mekkora tett volt az ilyesmi akkoriban, csak az tudja, aki átélte, megszenvedte.

Mint Gedővári Imre. Aki tizennégy esztendőn át képviselte Magyarországot olyan versenyeken, amelyeken százon felül volt az indulók száma, az egyenes kiesés meg a jövő zenéje, csoportokban vívtak az ifjak, így óhatatlanul is belefutottak egy-egy világklassziba. Le kellett gyűrniük őket, hogy egyről a kettőre jussanak.

Gedőváriak rendre sikerült. Hamar jegyzett kardozó lett, nem kellett hozzá más, csak tehetség, elszántság s persze egy csodamester, Zarándi Csaba. Aki már Moszkvában olimpiai aranyat várt tőle, ahogy Gedővári is magától. Két minimális különbségű vereség, s bronz lett a vége, de a sors tudja, mit akar. Ha bajnok, abbahagyja Moszkva után, így kénytelen volt rátenni még nyolc évet – az 1984-es bojkottnak is köszönhetően.

Jött Szöul, s ugyan ki lehetett méltóbb arra, hogy találataival legyen huszonnyolc esztendő után olimpiai aranyérmes a magyar kardcsapat, mint Gedővári Imre?!

A páston vele szemben Andrej Alsan, kedvezményezettként, tehát együttes találatainál övé a diadal és 8:7-re vezető csapatáé. Összecsapnak. Értő legyen a talpán, aki látta, mi történt, Monsieur Berthier, a francia zsűri szerencsére közibük tartozik. Miközben levezeti az akciót, Gedővári előbb óvatos, majd egyre bátrabb táncba kezd, hogy aztán néhány másodperc múlva Bujdosó Imrével, Csongrádi Lászlóval, Nébald Györggyel és Szabó Bencével együtt ropja önfeledten. (Egyébként hajnalig, ahogy azt kell).

Ezerszer látta az akciót, s rendre leizzadt, a tévében alig látzott, mi történt – mesélte rengetegszer, mindig elismeréssel adózva Berthier éles szemének.

Maradt a vívásnál, a sportnál, volt főtitkár a szövetségben, elnök Újpesten, de a pástot elkerülte, nem volt kenyere az edzősködés. Pedig volt mit tanulni tőle, aki kérdezni akarta, kereste, megtalálta. Tolakodni nem szeretett. A nyüzsgésből is eleget, Gárdonyba költözött, a nyugalmat megtalálta, az unalom elkerülte. És versenyző maradt, bizonyosság rá, hogy roppant büszke volt újabb érmeire – a csabai kolbászfesztiválról.

Igazi, igaz bajnok volt, kevesebbek lettünk távoztával.

Ég veled, Imre, köszönjük!

Malonyai Péter

